

og simpleste. Men jeg holder ganske vist paa, at en Kjønsforbindelse, for at være berettiget, maa være en Samfundssag, at den for alle Parter Skyld hverken kan undvære Statens Beskyttelse eller den offentlige Dom, og at den maa indgaas for Livstid. Alle andre Kjønsforbindelser maa efter min Overbevisning staa udenfor Loven, saa sandt denne ikke kan paa tage sig at adle hensynsløs Letsindighed, egoistisk Sanselighed eller alt sligt. Heri ligger, saa vidt jeg kan se, Uenigheden mellem os, ikke i, at den ene holder paa Konveniensen og den anden vil have Frihed, men deri, at vi to har en grundforskjellig Opfattelse af, hvad Kjærlighed er, og af, hvad Menneskeværdigheden kræver. Jeg vil imidlertid ogsaa have borgerlige Reformer paa Kjønslivets Omraade, og jeg skal med et Par Ord angive, hvad jeg ønsker. Det er tre Ting: at den offentlige Prostitution afskaffes, at alle Ægteskaber stiftes ved en rent borgerlig Akt, saa at den saakaldte kirkelige Vielse blot bliver en privat Sag for dem, der ønske den, og at Adgangen til Skilsmisse i høj Grad bliver lettet.

Dansk Kvindesamfunds Virksomhed.

Dansk Kvindesamfund holdt Møde i Arbejderforeningens Sal, Nørrevoldgade 92, Torsdag den 15de December. Frk. Frederiksen dirigerede, hun gav Ordet til Landstingsmand Th. Nielsen, der holdt et Foredrag om „Kommunens Gærning og Kvindens Deltagelse deri“. Det var det offentliges Sag at beskytte de svage og at sørge for de fattige Børns Opdragelse. Det burde være Kommunens Opgave at opdrage en sund og oplyst Slægt. I den Henseende ere vi langt tilbage. Hvad er Grunden til, at ikke alle, der ville have Arbejde, kunne faa det? Det er Opdragelsen. Se, hvorledes der findes Forbrydere gennem alle Slægtled i de samme Familier. Giv de unge en bedre Opdragelse, og de ville ikke senere ligge det offentlige til Byrde. Til Hjælp mod Sygdom og Alderdomssvaghed kunde man oprette Forsikringsselskaber. Før Kommunerne fik Selvstyre, sørgede Embedsmænd og Præster for Fattigvæsenet. Deres Bestræbelser gik ud paa at rense Sognene for fattige*). Fattighusene var usle, urenlige Huller. Da den ny kommunale Ordning i 1867 kom i Stand, tog man fat paa at opføre Fattiggaarde, hvilket var et stort Fremskridt. I Begyndelsen var de fattige bange for dem, men senere forsonede de sig dermed. Fattigbyrden var den Gang 6 Mill. Kr. Fattiggaardene, der blev opførte i et Antal af 500, kostede 12—15 Mill. Kr. Man begaar den Fejl at tage alle derind i Flæng: straffede Personer sammen med Børn og Folk, der ikke have Forbrydertendenser, men som Tilfældet har tvunget derind. Navnlig

*) Mon dette skulde gjælde i højere Grad om Præsternes end om Kommunernes egen Styrelse? Det tillade vi os at betvivle.